

Dobra volja je najbolja

Episi Durekovega furčka V javnost dal Franjo Lincek

Moj najlepši spomin

Moj najlepši spomin je, ko smo nekoč doma jedli solato. Jedla sva oče in jaz. Jeva in jeva, kar zagledam v skledi zeleno žabo. V šoli pravijo taki žabi urh. Čudno je to, Zaplatarjev hlapec je tudi Urh, pa ni zelena žaba.

Ko zagledam torej žabo v solati, že hočem krikniti ter povedati očetu, kaj imava v skledi, ali žaba mi naenkrat lepo mežikne, češ, tiho bodi! Pa sem bil tiho kakor miš, a jedel tudi nisem več. Oče pa je naprej basal solato, da se je kar potil, in jo grizel, da je solata kar hreščala med čeljustmi.

»Jurek, zakaj ne ješ več?« me vpraša čez nekaj časa, ko vidi, da samo gledam v skledo. Gledal sem žabo, ki mi je še vedno mežikala, naj bom tiho.

Takrat je vzdignil oče še zadnjo solato ter jo zanesel v usta. Žaba se ni mogla več kam skriti, pa je zaplavala po kisu ter naenkrat skočila iz sklede očetu naravnost pod nos, kjer je še opazila zadnji repek solate. Oče je takoj izpustil solato, kakor da ga je kdo udaril po hrbtu. Gledal me je in gledal, kakor da me vidi prvič. Potem me je zgrabil za ušesa.

»Capin zanikrni!« se je zadril nad menoj, »zdaj vem, zakaj naenkrat nisi več jedel solate! Zakaj pa mi nisi takoj povedal, da je žaba v solati, ha? Grdaviš, čakaj, navijem ti uro!«

Pa sem se hitro oglasil, predno je še začel oče navijati uro, in sem rekel: »Ljubi oče, saj bi bil rad povedal! Zinil sem že, a tisti hip mi je pomežiknila žaba v skledi, naj bom tiho. Pa še enkrat potem mi je trepnila. Poglejte, ravno tako je naredila!« Pokazal sem očetu, kako je mežikala žaba v solati.

Tedaj je oče spustil moja ušesa in je dejal: »Jurek, ti si pa res Durek! Ni žaba tebi mežikala. Kis jo je grizel v oči, zato je mežikala. Zapomni si to! Če boš še kdaj videl žabo v skledi, mi moraš takoj povedati, čeprav bi mežikala!«

Potem je oče pobral žabo, ki mu je sedaj že skakala preko čevljev. Prijel jo je za zadnje krake ter jo zanesel v kuhinjo materi. Porinil ji je žabo pod nos in ji dejal: »Tole solato pa ti kar sama pohrustaj! Samo pazi, da ti ne bo v želodcu regljala: kvak, kvak!«

Od takrat vedno prebrskam vso solato, če bi še našel kako žabo. Pažje ni in ni. Spomladi jih bom sam nalovil ter jih nadeval med solato. Potem bom povedal očetu in bova gledala oba, kako mežikajo žabe v solati. Mogoče bodo začele še regljati, Joj, to bi bilo lepo.

Kaj bi rad postal?

Jaz bi rad postal vsel! Najrajši pa bi bil tak gospod, ki nič ne dela, ampak samo je. Jedel bi samo dobre reči. Moj oče mi pravi večkrat:

»Jurek, kadar boš gospod, ne pozabi name! Ko boš kuhal, napravi guljaš in ajdove cmoke! Hrkament gre taka reč rada v želodec!«

Ako bom postal kovač, bom delal žblje. Žblji so pri hiši najbolj potrebni. Z žbljem lahko zabiješ podplat ali obesiš nanj lepo sliko. Najbolj mi ugaja Krpanova kobila. Z žbljem tudi lahko preluknjaš kravo, ako jo nopenja, ali pa pribiješ zajca na vrata, ako ga hočeš odreti.

Postal bi tudi lahko krojač. Rezal in šival bi suknje in krpal raztrgane hlače ter bi pri tem lepo zaslužil. Najbolj pa bi mi bilo všeč, ker bi imel polno škaflo gumbov. Kadar bi šel na sprehod, bi si porinil v žep likalnik, da me ne bi odnesel veter. Delal bi obleke po najnovejši modi in na glavi bi nosil kredo, škarje in dreto.

Čevljar ne bi rad postal, ker bi potem moral loviti po Pohorju čuke ter jih klati. Čuk je zelo koristen ptič. Iz njegovega kljuna si napravi čevljar škarje, iz kože usnje, iz perja blazino, iz črev dreto, iz krempljev igle, iz blata pa smolo. Pod čukovim repom pa najde čevljar naprstnik in tako oborožen lahko gre mirne duše nad strgan čevelj ter ga popravi v par minutah. Ako si bom premislil in ne bom hotel postati kaj več, se bom šel učiti za čevljarja.

Tudi trgovec bi postal rad. Kajti ima trgovec mnogo čokolade in turškega sladoleda. Vse to bi pojedel sam, papir pa bi prodajal odjemalcem. Pri tem se imenitno zasluži in če znaš dobro prodajati in malo dajati, imaš lahko čez eno leto ali dve tri hiše in dva avtomobila. Moj oče pravi vedno:

»Veš, Jurek, trgovina ali kramarija, to ti je zlata žila! Noben frkolin te ne zna tako napetnastiti kakor učen in prefrigan trgovec! Za prazen nič boš drago plačal in še lepo pozdraviti moraš gospoda trgovca, če hočeš, da te pošteno ofrناžil!«

Jaz mislim, da pridejo taki trgovci z visoke šole. Podrekarjev Peter se je izučil za trgovca in je danes že tak gospod, da vozi metle v Rogaško Slatino. Rogaška Slatina je čudna voda. V njej se lahko koplješ in jo obenem piješ. V njej stoji tudi več hotelov in pošta. Tako vodo hodijo pit bogati ljudje.

Ako bi postal zdravnik, bi odprl delavnico poleg kovača. Tako bi imel blizu klešče in vodo za izpiranje čeljusti.

Sodnik ne bi rad postal. Moj oče pravi večkrat: »Božja mast! V sodnikovi koži ne bi bil rad! Kajti ima vedno pred nosom orožnike in pet korakov proč jetnišnico! Veš, Jurek, svetujem ti, kaj bi jaz postal, ako bi bil ti? Če hočeš dobro zaslužiti, napravi tako: poleti bodi zidar, pozimi pa učitelj! Tako boš dvojni zaslužkar, kar je danes moderno in se dobro obnese. Tudi boš vedno na toplem. Zidarja greje poleti sonce, učitelja pa pozimi peč. Zidar je pozimi brezposeln, učitelj pa poleti, ko ima počitnice. Tako boš ubil dve muhi z enim udarcem! Le tega se drži, ti pravim!«

»Kaj pa oče, če bi postal minister? ga vprašam resno.

Oče je zamahnil z roko ter pljunil na polža, ki mu je kazaj rogove. Nato pa mi reče: »Nič ne rečem, toda, kar vem, vem! Z ministri danes ni bogve kaj. Ko si minister, si res velik gospod. Ko pa te brcnejo, si pa moraš izbrati drug poklic. Zidarju ne moreš ničesar! Če se podre hiša, je kriv veter ali pa mojster. Učitelj pa lahko reče: Trde glave je, koštrun, in mu nisem mogel zabiti ničesar v bučo, čeprav sem se ga lotil z vsemi štirimi! To je tisto, kar drži!«

Tudi jaz mislim tako, da kar drži, drži! Zato lahko postanem še vse, kar drži. Odločil se bom torej za velikega gospoda, ki malo dela in veliko zasluži!

Naj bo tako ali tako! Če postanem to ali ono, vedno bom velik gospod, a za vas ostanem še vedno stari Durek Jurek! Zato vas lepo pozdravljam in vam želim vse dobro na tem in na onem svetu! Ako pa se prej vidimo, vzajem besedo nazaj in vam kličem:

— Dober dan — Bog daj!

Svjatoslav

Kučmar Potegon

Stari kučmar Potegon
prišel spet pod naš je zvon.
Nosí hlače na mehé,
uhlji mu na stran štrlé.

Noge v škornjih mu rompljajo,
brki mu pa migotajo,
da ves svet pred njim beži.
Kdor se moreš, brž se skrij!

Potegon je strah iz kota,
v mraku vsa obrede pota.
Živim vsem je sam sodnik,
sam birič in sam krvnik.

Kjer je kdaj prehud živčav,
pride kot srdit bavbav.
Ne, mi se ga ne bojimo,
smejemo se, ko gre mimo.

Kruha in koline kos
je njegov zavohal nos
in podkupiti se da,
kakor danes pol sveta.